

Căn Gác Nhỏ

Căn Gác Nhỏ chẳng phải là một căn gác tưởng tượng dật dờ trôi vào trong thơ trong nhạc. Căn Gác Nhỏ là căn gác đã hiện hữu để nuôi lớn mối tình đầu đời của bạn tôi. Căn gác nằm chênh vênh trên sườn đồi lá xanh nhìn xuống Con Dốc Nhỏ và từ đó có thể nhìn xa thêm một chút để thấy ngôi nhà bằng gỗ của một người con gái có mái tóc được chải chuốt như mái tóc của Jacqueline Kennedy Onassis vào những tháng ngày của đầu thập niên một chín sáu mươi. Ở Đà Lạt. Thành phố của sương mù. Thành phố của sáng nắng chiều mưa. Thành phố với những con dốc đá quanh co bậc thấp bậc cao đưa những tà áo trắng đi về trong mưa trong nắng. Và bạn tôi đã nắm tay người yêu, bước trên những phiến đá hoa cương để về Căn Gác Nhỏ.

Căn Gác Nhỏ ấy là sở hữu của Nguyễn Đức Quang. Nơi đó, Quang đã chất đầy kỷ niệm của mối tình đầu với người con gái mang tên K.A. Căn gác với bốn bề là những mảng gỗ thông, không cửa khép then cài nên gió vào gió ra chẳng có gì ngăn cản, cái lạnh cũng len lỏi tràn vô tứ phía. Căn gác lạnh đầy gió đã sưởi ấm cho đôi tâm hồn đang tìm đến nhau trong hạnh phúc chất ngất tưởng chừng bất tận đến cùng trời cuối đất. Có lẽ tôi là người chứng kiến cuộc tình đó với giây phút đầu hạnh phúc cho đến giây phút cuối vỡ tan. Những mảnh bong bóng hạnh phúc vẫn còn trôi vờ trong trí của Quang cho mãi đến ngày chàng giả từ kỷ niệm để ra đi thật xa. Người con gái ấy cũng thế. Mối tình đầu làm sao quên được! Nàng đã khóc thật nhiều. Cho đến bây giờ, mỗi khi có ai đó tình cờ nói lại chuyện xưa thì nàng cũng rớm lệ.

Ngày Quang mất, tôi viết hai bài thơ để tiễn Quang. Thơ nhắc cho Quang có những chặng thời gian như thế, có những khoảng không gian như thế. Bài thơ Căn Gác Nhỏ và bài thơ Con Dốc Nhỏ. Như là một chút kỷ niệm dành cho nhau khi tuổi con thanh xuân, tham lam ôm trọn mộng đời.

Bài thơ Căn Gác Nhỏ do Nguyễn Quyết Thắng phổ thành nhạc, tôi nghe cả tiếng gió rì rào lùa vô Căn Gác Nhỏ. Nghe cả tiếng gió lồng lộng trên những đồi thông xanh, những cơn mưa nhẹ đổ xuống thành phố. Thấy Nguyễn Đức Quang và K.A đang nắm tay nhau bước lên Con Dốc Nhỏ để về Căn Gác trên

đôi xanh. Thấy Quang đang ôm đàn ngồi hát giữa bao la gió. Thấy đôi mắt nâu tròn xoe của người con gái nhỏ quanh năm cuộn mình trong tà áo trắng...

Nguyễn Quyết Thắng và tôi biết nhau từ những ngày Du Ca, lúc chiến tranh chưa dứt, làm việc chung với nhau trong giai đoạn loạn li dầu sôi lửa bỏng cuối mùa chinh chiến. Rồi mỗi người một ngả nhưng đều hướng về nơi chốn Tự Do. Chỉ biết trên diễn đàn Du Ca Việt Nam do Thắng chủ trương, chưa gặp lại lần nào. Kể trời Âu người đất Mỹ. Hai bài thơ gửi cho Thắng và Thắng đã phổ thành nhạc cả hai. Tôi cũng đang chờ nghe một giọng hát nào đó bên trời Âu với Con Dốc Nhỏ.

Cám ơn người nhạc sĩ Du Ca Nguyễn Quyết Thắng. Cám ơn người viết hòa âm Nguyễn Khâm. Cám ơn ca sỹ Minh Đặng.

Phong Châu, Texas

Ngày 16 tháng 6 - 2020